

Arrest

nr. 186 204 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 8 mei 2014 legt de verzoekende partij samen met haar partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 25 november 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 21 april 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2014 werd ingediend door :

*B.(...), F.(...)
nationaliteit: Algerije
geboren te B.(...) op 19.02.1978
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft met de heer A.-R.(...) J.(...) H.(...) (in het bezit van A-kaart).

Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 27 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die tevens op 21 april 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“mevrouw,

*Naam, voornaam: B.(...), F.(...)
geboortedatum: 19.02.1978*

geboorteplaats: B.(...)
nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent.

De Staatssecretaris is van mening dat de opgeworpen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Evenwel werden er voldoende redenen ten gronde opgeworpen zodat verondersteld kan worden dat er aan de vereiste van de buitengewone omstandigheden wordt voldaan.

Verzoekster dient conform art. 9bis Vw. aan te tonen dat er "buitengewone omstandigheden" van toepassing zijn die ervoor zorgen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om de aldaar nodige machtiging te vragen bij de Belgische vertegenwoordiging.

"Buitengewoon betekent dat het "bijzonder moeilijk" is om in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.⁷ Bij de beoordeling of de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel te worden toegepast.

Verzoekster heeft een duurzame relatie met de heer A.-R.(...) A.(...) J.(...) H.(...), geboren op 23.09.1976 te B.(...) (Irak), van Irakese nationaliteit. Verzoekster woont wettelijk samen met haar partner.

Het is voor verzoekster dan ook bijzonder moeilijk om terug te gaan naar haar land van herkomst om aldaar bij de Belgische vertegenwoordiging de aanvraag voor machtiging tot verblijf te doen. Bovendien dient zij de meeste papieren bijeenzoeken in België. Als verzoekster terug moet keren naar haar land van herkomst om aldaar de nodige administratieve handelingen te verrichten, wordt zij gescheiden van haar partner, met wie ze dus wettelijk samenwoont. Het is onmogelijk dat de partner van verzoekster mee naar haar geboorteland zou gaan omdat haar partner hiervoor geen visum kan bekomen.

De aanvraag die zij bij de Belgische vertegenwoordiging in haar land van herkomst dient te doen, kan maanden duren. Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoekster en haar partner niet kunnen genieten van het gezinsleven zoals omschreven in art. 8 EVRM en dat art. 8 EVRM dan ook wordt geschonden.

De staatssecretaris werpt in zijn beslissing op dat een eventuele tijdelijke scheiding geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken. Evenwel is vormt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geen beoordelingsbasis voor een eventuele weigering. De staatssecretaris dient de beslissing te toetsen aan het evenredigheidsbeginsel. Louter stellen dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan ontstaan voor verzoekster, voldoet niet aan de evenredigheidstoets.

Om van het recht op een gezinsleven conform art. 8 EVRM te kunnen genieten, dient de wettelijke partner van verzoekster mee te verhuizen naar het land van herkomst van verzoekster. Evenwel is het van belang op te merken dat de partner van verzoekster niet dezelfde nationaliteit als verzoekster heeft. Het is daarenboven allerminst zeker dat de partner van verzoekster een visum, laat staan een verblijfsrecht, zal krijgen in het land van herkomst van verzoekster.

Het moge duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

"In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende overwogen : "(...)"

Verzoeker laat na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk.

De verzoekende partij meent dat er geen enkele wettelijke basis is om de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren, zonder dat de buitengewone omstandigheden werden onderzocht.

Deze kritiek kan niet worden aangenomen.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Tevens acht verzoekende partij artikel 8 van het E.V.R.M. geschonden.

Verweerder laat gelden dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie (quod non in casu), het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754).

De verzoekende partij blijft evenwel volkomen in gebreke om aan te tonen dat het noodzakelijk zou zijn dat zij verder in België zou verblijven.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Het enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen staan in de eerste bestreden beslissing. Zo stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De gemachtigde van de staatssecretaris gaat hier verder op in en stelt dat de relatie van de verzoekende partij met haar partner geen buitengewone omstandigheid vormt omdat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een visumaanvraag in te dienen, enkel een tijdelijke scheiding met zich meebrengt. Verder wordt ook gezegd dat een terugkeer dus niet disproportioneel is, gelet op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het gaat immers om een eventuele tijdelijke verwijdering. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er ook op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Verder wordt gemotiveerd dat het erg onwaarschijnlijk zou zijn dat de verzoekende partij geen vrienden, kennissen of familie in het land van herkomst zou hebben bij wie ze tijdelijk zou kunnen verblijven. Tenslotte wordt ook gesteld dat het feit dat de verzoekende partij geen inbreuk heeft begaan tegen de Belgische openbare orde geen buitengewone omstandigheid vormt daar van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de Belgische wetgeving.

In de tweede bestreden beslissing wordt ook gewezen op de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de door haar aangehaalde elementen wel buitengewone omstandigheden vormen. Zij wijst op haar duurzame relatie en haar wettelijke samenwoning met haar partner. De verzoekende partij stelt dat het moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst en dat zij de documenten om een visum aan te vragen toch in België moet verzamelen. Zij betoogt verder dat de eerste bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

De verzoekende partij wijst er op dat een visumaanvraag in haar land van herkomst maanden kan duren en dat haar partner niet mee kan gaan naar Algerije. De Raad wijst er op dat de verzoekende partij met haar betoog de motieven van de eerste bestreden beslissing geenszins weerlegt. Er wordt niet betwist

dat een terugkeer maar een tijdelijke scheiding inhoudt, alhoewel dit eventueel maanden zou kunnen duren. Bovendien wordt nergens in de eerste bestreden beslissing vereist dat de partner van de verzoekende partij mee dient te gaan naar Algerije. Er wordt gesteld dat een tijdelijke scheiding niet kan leiden tot een verbreking van de gezinsbanden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad duidt erop dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft gewezen op artikel 8 van het EVRM. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden. De Raad stelt vast dat omtrent haar relatie met haar partner gemotiveerd werd in de eerste bestreden beslissing: *“Betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft met de heer A.-R.(...) J.(...) H.(...) (in het bezit van A-kaart). Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde*

diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden”.

Ook inzake de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM werd gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”*

Hieruit blijkt een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Wederom beklemtoont de Raad dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het aantonen van buitengewone omstandigheden mag niet worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar gezin of haar privéleven een omstandigheid vormt die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, des te meer - zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven - het gezin niet gescheiden wordt. Immers, door enkel te wijzen op het feit dat zij en haar partner (maandenlang) gescheiden zullen worden en dat haar partner onmogelijk mee kan reizen naar Algerije, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing niet. Door enkel de in de aanvraag aangehaalde elementen te herhalen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motivering inzake artikel 8 van het EVRM kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat de verwerende partij de bewijswaarde van de door de verzoekende partij ingediende documenten miskent, laat zij na te verduidelijken over welke documenten het *in concreto* gaat en op welke wijze de verwerende partij deze documenten heeft miskend door de eerste bestreden beslissing te nemen.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan de verzoekende partij er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verder voert de verzoekende partij geen andere grieven aan ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Zij betwist ook niet dat er op in de aanvraag aangehaalde elementen niet werd geantwoord in de eerste bestreden beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij bijgevolg niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, *“Het redelijkheidsbeginsel”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

De verzoekende partij betoogt dat de eerste bestreden beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die zij uit deze beslissing ondervindt. Zij blijft evenwel in gebreke om aan te tonen op welke grond de gemachtigde van de staatssecretaris enige evenredigheidstoetsing zou moeten doorvoeren wanneer zij vaststelt dat niet voldaan werd aan de uitdrukkelijk door de wetgever, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gestelde vereiste dat er buitengewone omstandigheden aangetoond dienen te worden. Zij maakt evenmin aannemelijk dat, zo een dergelijke evenredigheidstoetsing al zou moeten doorgevoerd worden, haar belangen dienen te primeren op het door de wetgever, middels de immigratiewetgeving, beschermde algemeen belang. Een miskening van het evenredigheidsbeginsel kan dan ook niet afgeleid worden uit het betoog van de verzoekende partij. Een miskening van het evenredigheidsbeginsel kan dan ook niet afgeleid worden uit het betoog van de verzoekende partij. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.3.3. Waar de verzoekende partij in de hoofding van het middel de schending aanvoert van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hier hoogstwaarschijnlijk om een materiële misslag gaat, nu de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Alleszins voldoet deze vermelding niet aan de definitie van een 'middel'. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Een loutere verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zonder een verdere uiteenzetting, volstaat duidelijk niet. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.1.3.4. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Zij laat eveneens na verdere middelen te ontwikkelen ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, de thans tweede bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring dient dan ook verworpen te worden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS